

deaux). Tako sem pisal iz sledečega razloga. Francozi sami izgovarjajo vse končne soglasnike, če se naslednja beseda začenja s samoglasnikom ali z nemim **h**; torej jih moramo tudi mi izgovarjati vsaj ondi, kjer je z njimi tesno zvezan kak samoglasnik, tedaj v genit. in ostalih sklonih; po takem bi bilo v genit.: Subirúza, Bordóza. V nomin. bi smeli ostati pri okršeni obliki: Subirú, Bordó; vendar ako smemo reči: Cicerón, Katón za lat. Cicero, Cato, smemo tudi reči Subirúz, Bordóz za franc. Subirú, Bordó; in to storiti je toliko pametneje, ker sicer bi bila prevelika zmešnjava za navadne bralce, ko bi se soglasnik pisal v genit. in ostalih sklonih, v nomin. pa ne. (Tudi pri besedi *Paris* se pri nas končni soglasnik izgovarja v nom.: *Pariz*.)

Od tega pravila gledé končnega soglasnika sem odstopil pri nenaglašeni končnici **es**, ki sem jo pri vseh besedah izpuščal. Na primer: Lurd, genit. Lurda (*Lourdes*); Tárba, genit. Tárba (*Tarbes*); Demár, genit. Demárja (*Desmares*). — Tako sem tudi pri nekterih besedah pustil končni **d**; na primer: Rulánd (*Rouland*) Fúld (*Fould*).

Nosne **e**, **a** in **o**, naj so pisani kakor koli v francoščini, pisal sem **en**, **an**, **on**, ali pred **b** in **p**: **em**, **am**, **om**; — tako je adjek. *Montpeljérski* iz besede *Montpellier*. — Kdor se vendar hoče spakovati nad francoskimi nosniki, slobodno mu.

Narodne biblioteke 3. zvezek je ravno kar prišel na svetlo; obseza tretje bukvice „Kranjske Čbelice“. Kdor še nima „Kranjske Čbelice“, preskrbi si jo zdaj lahko za male novce. Podpirajmo rodoljubno podjetje Krajčeveo, katero nam obeta slovensko književnost pomnožiti še z marsikatero lepo knjigo!

V pariškem Salonu se prične 1. maja običajna razstava slik, ki vzbuja vsako leto največjo pozornost vseh umetniških krogov. Kakor se nam poroča iz Pariza, udeležilo se je bode (kakor navadno) lepo število slovanskih umetnikov in tudi naš slovenski slikar g. Jurij Šubic razstavi podobo z imenom „*Avant la chasse*“ (pred lovom). Predmet je vzet iz Normandije. Kmetski mož se pripravlja na lov, a poprej pazljivo preiskuje svojo puško, stoječ v sobi pred odprtimi vrati, skozi katere se vlivajo solnčni žarki v sobo. — O zanimljivi tej razstavi nam je obljubljen daljše poročilo za „Ljublj. Zvon“; danes le še toliko omenjamo, da je bila udeležitev ogromna: okoli deset tisoč slik je bilo oglašanih, a odbor je postopal jako rigorozno in vzprejel samo kacic 3000 števil, med katerimi bode pač prvokrat tudi umotvor slovenskega uma!

Jurčičev Tugomer v českem prevodu. Tugomer ni v vsakem obziru dovršena tragedija, a kljubu temu ima neoceniteljno literarno vrednost in pokojni Josip Jurčič je rekel sam o neki priliki pisatelju teh vrstic, da je — čeravno ga ne smatra za najboljši spis svoj — nanj vendar ponosen. In res, ni ga v naši literaturi spisa, ki bi na čitatelja napravil tak globok vtis, ko Jurčičev Tugomer, v katerem se nam tako živo pred oči stavi nemška lokavost, neiskrenost in verolomnost. Ker je to poslednji večji pesniški spis iz peresa nenadomestljivega nam Jurčiča, mogel bi se imenovati njegovo „labodsko petje“, kajti v njem nam živo slika občutke svojega, v politični borbi za pravice slovenskega naroda in njegovega jezika ranjenega srca.

Našemu čitateljstvu dobro znani česki prelagatelj slovenskih del, g. Jos. Penížek, storil je tedaj gotovo veliko uslugo literaturi svojega naroda, da